

De tweede vraag:

Ik ben erg achterdochtig naar mijn vrouw toe, hoewel ik weet dat ze onschuldig is. Wat kan ik doen om mijn achterdocht te laten verdwijnen?

Er moet iets in je zijn dat je echt wantrouwt. Als je jezelf niet kunt vertrouwen, kun je je vrouw of wie dan ook niet vertrouwen. Als je jezelf wantrouwt, zul je je wantrouwen projecteren op de mensen om je heen. De dief denkt dat iedereen een dief is. Dat is normaal, want hij kent zichzelf en dat is de enige manier waarop hij anderen kan kennen.

Wat je over anderen denkt, is in feite een uiting van wat je over jezelf denkt. Je weet dat je iets zult gaan doen als je vrouw je niet voortdurend in de gaten houdt. Je zult met sommige vrouwen gaan flirten - dat weet je. Vandaar de angst: 'Als ik op kantoor ben, wie weet, is mijn vrouw misschien aan het flirten met de burens.' Je weet heel goed wat je doet met je secretaresse; dat schept het probleem.

Daarom zeg je: 'Hoewel ik weet dat mijn vrouw onschuldig is, ben ik toch achterdochtig.' Je zult achterdochtig blijven totdat er iets in je zakt. De vraag gaat niet over je vrouw; alle vragen die opkomen gaan eigenlijk over jou.

Een handelsreiziger ging op weg voor een kort reisje, maar bleef weg. Om de paar weken stuurde hij zijn vrouw een telegram met de boodschap: 'Ik kan niet thuis komen, ik ben nog steeds aan het kopen.' Elk telegram was hetzelfde: 'Kan niet thuiskomen, nog steeds aan het kopen.' Dit ging drie of vier maanden zo door, toen zijn vrouw hem uiteindelijk een telegram stuurde met de woorden: 'Kom maar naar huis, ik verkoop wat jij koopt!'

Zo gaat dat in het leven.

Het katerige stel praatte over het wilde feest dat ze de avond ervoor hadden gehouden. 'Schat, dit is nogal gênant,' zei de man, 'maar was jij het met wie ik gisteravond in de bibliotheek

heb liggen vrijen?'

Zijn vrouw keek hem nadenkend aan en vroeg: 'Hoe laat ongeveer?'

Het fundamentele wantrouwen moet over jezelf gaan. Je wantrouwt jezelf: misschien verdring je te veel? En wanneer iemand iets in zichzelf onderdrukt, begint hij het op anderen te projecteren. Het gebeurt bijna altijd dat de man die een moordinstinct in zich heeft, altijd bang is dat anderen van plan zijn hem te vermoorden; hij wordt paranoïde. De persoon die erg gewelddadig is, is altijd bang: 'Andere mensen zijn erg gewelddadig en ik moet constant op mijn hoede zijn.'
Omdat mensen zichzelf niet vertrouwen, kunnen ze ook niemand anders vertrouwen - vrouw, vriend, vader, moeder, zoon, dochter. Mensen leven in chronische achterdocht. Maar de basisoorzaak is dat je niet in staat bent geweest om je feitelijkheid te accepteren.

Ik wil dat je overdenkt wat ik net tegen Ashoka zei. Accepteer wat je bent: in die acceptatie zul je ook anderen accepteren. En ja, het is wel mogelijk dat je soms geïnteresseerd raakt als je een vrouw ziet. Niets is onmogelijk, je vrouw kan ook geïnteresseerd raken in een of andere man. Maar als je jezelf begrijpt en accepteert, zul je je vrouw ook accepteren.

Als je dit kunt accepteren, dat 'ik me soms aangetrokken voel tot een vrouw', dan is er niets aan de hand, dan kan je vrouw zich ook aangetrokken voelen tot een man. Maar als je het in je eigen wezen verwerpt, als je het in je eigen wezen veroordeelt, zul je het ook in andermans wezen veroordelen.

Mijn criterium voor een heilige is iemand die in staat is om alles en iedereen te vergeven, omdat hij zichzelf kent. Maar jullie heiligen zijn niet in staat om te vergeven. Jullie heiligen gaan door met het uitvinden van steeds meer technologisch perfecte hellen. Waarom? Ze hebben zichzelf nog niet kunnen accepteren.

Ze vertellen het verhaal van de jonge knappe advocaat die beweerde dat er geen enkele vrouw was die hij niet kon versieren. Op een dag nam het kantoor een zeer goed uitziende secretaresse aan die elke man wekenlang probeerde te versieren, maar zonder resultaat.

De jonge advocaat pochte dat het hem wel zou lukken met haar, als er maar genoeg geld werd ingezet. Toen ze vroegen hoe hij dat zou bewijzen, zei hij dat hij de hele actie zou opnemen op zijn bandrecorder die hij onder het bed zou verstoppen.

Toen alle weddenschappen waren afgesloten, maakte hij een afspraakje met haar en aan het eind van de avond was ze niet alleen in zijn appartement, maar uiteindelijk ook in zijn bed - waarop hij eronder reikte en de band aanzette.

Binnen enkele ogenblikken was de secretaresse in een staat van hevige opwinding, in overeenkomst met zijn reputatie, en op het hoogtepunt riep ze luid: 'Blijf kussen schat, blijf kussen!'

Waarop de advocaat op zijn beste rechtbankmanier onder het bed leunde en in de recorder dicteerde: 'Laat in het verslag opnemen dat de dame haar linkerborst aanwijst.'

De mind van een advocaat - constant achterdochtig. Nu moet hij bang zijn geworden: 'Blijf kussen, schat, blijf het kussen!' Wat? Het verslag zal er niets over zeggen maar er kunnen vermoedens zijn. Maar zo denkt iedereen. De mind is sluw, berekenend, achterdochtig. De mind leeft voortdurend in een soort wantrouwen, in twijfel. Het hele klimaat van de mind is dat van de twijfel.

Het is dus geen kwestie van hoe je je vrouw kunt vertrouwen, de kwestie is hoe je kunt VERTROUWEN. De mind leeft in het klimaat van twijfel, hij voedt zich met twijfel. En als je niet weet hoe je de mind uit moet schakelen wanneer die niet nodig is en kunt afdalen in het hart, zul je niet weten hoe je moet vertrouwen.

Het klimaat van het hart is vertrouwen. De mind kan niet vertrouwen; de mind is niet in staat om te vertrouwen. En we zitten allemaal vastgeroest in ons hoofd. Daarom vertrouwen we niet, ook al zeggen we dat we vertrouwen. We staan erop dat we vertrouwen, maar juist ons aandringen toont

aan dat we niet vertrouwen. We willen vertrouwen, we doen alsof we vertrouwen, we willen dat de ander gelooft dat we vertrouwen, maar we vertrouwen niet. Het hoofd is machteloos wat vertrouwen betreft. Het hoofd is het mechanisme voor twijfel; het hoofd is voortdurend een vraagteken.

Je zult moeten weten hoe je naar het hart kunt afdalen, dat door de maatschappij is omzeild.

De maatschappij leert je niet de wegen van het hart, ze leert je alleen de wegen van het verstand. Ze leert je wiskunde en logica en ze leert je wetenschap, enzovoort, enzovoort - maar dat is allemaal de cultivatie van twijfel.

De wetenschap is gegroeid door twijfel, twijfel is een zegen geweest voor zover het de wetenschap betreft. Maar terwijl de wetenschap meer en meer is gegroeid, is de mens gekrompen.

Menselijkheid is verdwenen, liefde is bijna een mythe geworden. Liefde is geen realiteit meer op aarde. Hoe KAN het een realiteit zijn? Het hart zelf is gestopt met kloppen. Zelfs als je liefhebt, DENK je alleen maar dat je liefhebt; het komt door het hoofd. En het hoofd is niet het vermogen om lief te hebben.

Begin te mediteren. Begin het voortdurende geratel van het hoofd uit te schakelen. Langzaamaan wordt de mind stil. Ga dingen doen waarbij de mind niet nodig is - dansen bijvoorbeeld. Dans, en dans met overgave, want in dans is de mind niet nodig. Je kunt jezelf verliezen in een dans. Door jezelf te verliezen in een dans, gaat het hart weer functioneren.

Verdrink jezelf in muziek. En langzaamaan zul je zien dat er een totaal andere wereld van het hart is. En in het hart is er altijd vertrouwen. Het hart weet niet hoe het moet twijfelen, net zoals de mind niet weet hoe het moet vertrouwen.